

ληθὼς ὥρεια· ἀλλ' ἂν εἰλεῖται ἐξ αὐτῆς ὁ ἑλληνισμός, ἤθελεν ὁμοιάζει μίαν τῶν δάσεων τῆς μεσαιᾶς Αἰγύπτου. — Τί ἐννοεῖτε, λέγει, μὲ τὴν λακωνικὴν σας ταύτην ἑκφρασιν; — Ἐρώτησον, ἀπεκρίθη, τὰ ἐδῶ ὑπάρχοντα ἀγάλματα τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος, τοῦ διὰ τοῦ Ἑλλήνος Εὐάνδρου εἰσχυθέντος εἰς Ἰταλίαν Ἡρακλέους, τῶν Λακεδαιμονίων ἐκείνων Πολυδεύκους καὶ Καστορος, ἢ τὸ ἐνώπιον ἡμῶν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης σύμπλεγμα, καὶ θέλεις μάθει ὅτι ἄνευ τῆς ἑλληνικῆς δξυνοίας δὲν ἤθελεν εἶσθαι τοσοῦτον ὥρεια ἡ *Bella* σας. — Ἀλλ' ἐντεῦθεν βλέπει τις τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τοῦ Οὐρεσποδίου πανόραμα, τὴν τόσον ἱστορικὴν θάλασσαν τῆς Τυρρηνίας, τὰ σποραδικῶς παρκεῖμενα ἐκεῖνα νησίδια... — Ναι, φίλε ἱατρέ· ἀλλ' ἡμεῖς ἀνυψόνοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὴν λοφώδη Πνύκα μας, βλέπομεν πέραξ ἡμῶν τὸν Μαραθῶνα καὶ τὰς Πλαταιάς, τὸν Λυκαβητὸν καὶ τὸν Πάρνηθα, τὴν Αἴγινα καὶ τὴν Σχολαμῖνα, ἐπὶ τέλους τὴν θάλασσαν τὴν καταδροχθίσασαν διὰ τοῦ Θεμιστοκλέους τὸν ἀπειράριθμον στόλον τῶν Περσῶν, καὶ ἄλλα ἅτινα εἰσὶν αἱ ἀθάνατοι σελίδες τῆς παναρχίας τῶν προγόνων ἡμῶν ἱστορίας.»

Ἀναχωρήσαντος ἐπὶ τέλους τοῦ ἱατροῦ, συνησθάνθη ὅτι ἐψεύσθη ἐν μέρει· διότι τὴν *Bella* δὲν διακοσμοῦσι μόνον τὰ τῶν προῤῥηθέντων θεῶν ἀγάλματα, ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ Οὐργιλίου, τοῦ Τάσσου τοῦ Βίκου, τοῦ Κολέττα καὶ ἑτέρων περὶ τὴν Ἰταλικὴν φιλολογίαν σοφῶν ὥστε καὶ αὐθις εἰς μελαγχολίαν ἐνέπεσα, ἀναμνησκόμενος ὅτι ἡμεῖς δὲν ἤξιώθημεν εἰσεῖν νὰ ἀνεγείρωμεν οὐχὶ τοὺς ἀνδριάντας τῶν ἀρχαίων, ἀλλ' οὐδὲ τὰς προτομὰς τοῦ Ῥήγα, τοῦ Κορνή, τοῦ Γρηγορίου, τοῦ Καποδιστρίου (1), αὐτῶν τῶν αἰοδίων εὐεργετῶν τῆς τοῦ ἡμετέρου ἔθνους παλιγγενεσίας καὶ ἀνορθώσεως. Τίς οἶδεν ἂν δι' αὐτῶν ἡμεῖς μὲν ἠθέλομεν ἀναδειχθῇ ἄξιοι ἀπόγονοι τῶν προμνησθέντων Ἀπολλωνίου, Ταυρίσκου καὶ Γλαύκου, ἡ δὲ ἀθάνατος γλυπτικὴ ἤθελεν ἐπιταχύνει τὴν ἐπάνοδον αὐτῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ γνησίαν αὐτῆς πατρίδα (2).

Ἐν Νεαπόλει κατὰ ἰούνιον, 1866.

Ν. ΚΑΤΡΑΜΗΣ.
Ἀρχιμανδρίτης.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΑΣ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 360—380.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Οἰκονομία· ἀποταμίευσις.

Ἀνάγκη καὶ πλεονεκτήματα τῆς οἰκονομίας. — Μικραὶ ἀποταμίευσις. — Παράδειγμα τοιούτων ἀποταμιεύσεων. — Οἰκονομία δέκα λεπτῶν καθ' ἑκάστην. — Καταργητέαι αἱ ἀνωφεραιεὶς δαπάναι. — Βαθμιαία εὐζωία ἕνα καὶ τῆς οἰκονομίας.

Ἀνάγκη καὶ πλεονεκτήματα τῆς οἰκονομίας.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ ἐπιμελὴς ἐργασία καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς κέρδος· ἀνάγκη καὶ οἰκονομίας· διότι, ἂν δαπανᾷς ὅ,τι κερδαίνεις, θὰ μείνης αἰωνίως πτωχός, ἢ μᾶλλον θὰ γίνεσαι καθ' ἑκάστην πτωχότερος, καθ' ὅσον, ἐξοδεῖων μέρος τοῦ κεφαλαίου σου (γνωστὸν δὲ ὅτι τὸ κεφάλαιον τοῦ χειρώνακτος εἶναι ὁ χρόνος), δὲν δύνασαι ν' ἀντικαταστήσης αὐτό.

Ὁ φρόνιμος ὁμοῦ χειρώναξ δὲν ὑποπίπτει εἰς ταὶ αὐτὴν παρεκτροπὴν· ἀλλὰ, καταθέτων εἰς τὴν Τράπεζαν τὰς μικρὰς αὐτοῦ οἰκονομίας, ἀπαρτίζει κεφάλαιον, διὰ τῶν τόκων τοῦ ὁποῖου καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ ἐπαρκεῖ ἀνετώτερον, καὶ ἐνδεχομένως ἀσθενείας ἢ ἄλλας ἀπροόπτους περιστάσεις ἔχει πῶς νὰ θεραπεύσῃ.

Δὲν ἀγνοῶ ὅτι ἡ οἰκονομία δὲν εἶναι ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρετὴ τῶν νέων· διότι, μὴ γινώσκοντες τὰς περιπετείας τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ νομίζοντες ὅτι τὸ μέλλον δὲν θέλει φθάσει ποτὲ, ἐπιδίδονται εἰς ματαίως δαπάνας. Καὶ ὁμοῦ οὐδεμία ἄλλη ἡλικία ἀπαιτεῖ τοσοῦτον τὴν οἰκονομίαν ὅσον ἡ νεανική. Ὁ νέος ἔχει ὀλιγωτέρας ἀνάγκας· ὑπομένει εὐκολώτερον τὰς στερήσεις· ἔχει ἀκμαίως τὰς δυνάμεις, ἱκανὰς νὰ χρηργήσωσιν αὐτῷ καὶ πλεονακτῶν ἀπαιτουμένων ὑπὸ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης· ἐπὶ τέλους εἶναι βέβαιος ὅτι ἐργαζόμενος θέλει αὐξήσῃ καὶ τὴν ἐμπειρίαν αὐτοῦ καὶ κέρδος ἀνώτερον θέλει κατορθώσῃ. Ὁ φυτεύων δένδρον ἐν καιρῷ γήρατος δὲν ἐλπίζει νὰ ἴδῃ αὐτὸ καρποφοροῦν· ὁ φυτεύων ὁμοῦ ἐν καιρῷ νεότητος, οὐ μόνον καρποῦς θέλει συλλέξει, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ δένδρου θέλει ἀναπαυθῇ.

Ἡ οἰκονομία εἶναι ὁ ἀσφαλέστατος τῶν πόρων, καὶ μόνοι οἱ παραβλέποντες αὐτὴν καταντῶσι δυστυχεῖς. Ναι, φίλε χειρώναξ, δὲν ὑπάρχει ἔργον τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἐξασφαλίζῃ τὸν μετερχόμενον αὐτὸ ἐναντίον τῆς ἀνάγκης, καὶ νὰ μὴ συντελῇ μάλιστα προϊόντος τοῦ χρόνου εἰς κατασκευὴν μικρᾶς τιμῆς περιουσίας, φθάνει μόνον νὰ μὴ δαπανᾷται ἐ

(1) Αἱ προτομαὶ τοῦ Καποδιστρίου καὶ τοῦ Εὐνάρδου ἀνηγέρθησαν πρὸ ὀλίγου ἐν τῇ βασιλικῇ τῶν Ἀθηνῶν κήρῳ (Σ. Β.).

(2) Περὶ τοῦ Φερνεσίου Ταύρου ἀνάγνωθι καὶ Πανδώραν Τόμ. Α'. σελ. 213 καὶ 572, ἐν αἷς καὶ εἰκόνας αὐτοῦ.

ἐργαζόμενος εἰς περιττὰ καὶ νὰ μὴ ἀναλαμβάνῃ βάρη ἀνώτερα τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, νυμφευόμενος ἀκαίρως, ὡς εἶπομεν ἀλλαχοῦ ⁽¹⁾. Πάντες ἐν γένει ἔχομεν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν τὸν θαυματουργὸν ἐκείνον λίθον, τὸν μεταβάλλοντα τὸν χαλκὸν εἰς χρυσόν· ὁ λίθος αὐτὸς εἶναι ἡ οἰκονομία, ἥτις μεταβάλλει τὰς δεκάρας εἰς δραχμάς, καὶ τὰς δραχμάς εἰς πεντάδραχμα. Ἰδοὺ δὲ καὶ παράδειγμα·

Ἐγνώρισα δύο νέους, οἵτινες δὲν ἦσαν μὲν χειρώνακτες, τῶν ὁποίων ὅμως τὸ ἔργον ἦτο ἐξ ἀνάγκης συνεχὲς καὶ ἀδιάκοπον. Καὶ οἱ δύο πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν διωρίσθησαν δημοδιδάσκαλοι, ἕκαστος ἐπὶ μισθῷ χιλίων δραχμῶν κατ' ἔτος. Ἐπειδὴ δὲ παρέδιδον καὶ ἰδιαιτέρως μαθήματα, καὶ κατεγίνοντο καὶ εἰς ἄλλα ἔργα, τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα ἑκάστου αὐτῶν ἀνέβαινεν εἰς χιλίας ὀκτακοσίας δραχμάς. Εἶχον δὲ καὶ οἱ δύο ἐντιμότερον χαρακτήρα, ἦθον ἀνεπίληπτα καὶ συμπεριφορὰν ἀξίαν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐγίνωσκε τὸ λογαριάζειν, καὶ, προβλέπων τὰς περιπετείας εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκειται ὁ ἀνθρώπινος βίος, ἀπέφευγε πᾶσαν περιττὴν δαπάνην, καὶ ἐθεώρει ἀναγκαίαν καὶ τὴν ἐλαχίστην οἰκονομίαν· ὁ δὲ ἄλλος οὐδέποτε ἐλογαριάζεν· ἀλλ' ἔπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ οἰκονομῇ πολλὰ, κατεπρόνοι καὶ τὰς μικράς οἰκονομίας. Τί δὲ συνέβη; συνέβη ὅτι μετὰ εἰκοσιν ἔτη ὁ μὲν πρῶτος ἦτο κύριος τριάκοντα χιλιάδων δραχμῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἐνὸς μηδενικοῦ.

Καὶ ἂν ἐπῆρχετο εἰς αὐτοὺς δυστύχημά τι ἢ ἀσθένεια, ἐκεῖνος μὲν θὰ εἶχε πῶς ν' ἀντιπλαίσῃ, οὗτος δὲ θὰ ἐταλαιπωρεῖτο. Καὶ ὅμως, ἐγὼ ὥς τις ἤμην συνεχῶς μάρτυς τοῦ βίου αὐτῶν, σὲ βεβαιῶ, φίλτατε χειρώναξ, ὅτι ὁ δαπανῶν ὅλον τὸ κέρδος αὐτοῦ, δὲν ἔζησεν εὐτυχέστερον τοῦ οἰκονόμου· διότι, ἐνῶ εἰς τοῦ ἐνὸς τὰς χεῖρας τὰ χρήματα πύξανον, διέρρεον, ἀγνοῶ πῶς, μεταξὺ τῶν δακτύλων τοῦ ἄλλου.

Ἀπλοὺς λοσιπὸν καὶ εὐκόλος πρὸς πάντας ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς περιουσίας· ἐξάδουε ὀλιγώτερα τῶν ὅσα κερδαίνεις· χαλινάγωγε τὰς ἐρᾶς σου· παράβλεπε τὰ μὴ ἀναγκαῖα, καὶ θεώρει μὴ ἀναγκαῖον πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ἀναπόφευκτον εἰς τὴν ζωὴν σου. Ἄν σήμερον στερῇσαι περιττῆς τινος ἀπολαύσεως, αὐριον θ' ἀπολαύσης αὐτῆς καὶ ζωηρότερον καὶ διαρκέστερον.

Ἡμεῖς ὅμως πλάττομεν μυρίας ἀνάγκας φαντασιώδεις, μιμούμεθα τὸν τρόπον τοῦ ζῆν τῶν πλουσίων, καὶ δαπανῶμεν οὐ μόνον τὸ εἰσόδημα ἡμῶν ἀλλὰ καὶ ὅ,τι δὲν ἔχομεν ⁽²⁾. Ἰδοὺ τί καταστρέφει

τὸ μέλλον τοῦ χειρώνακτος. Ἐάν ὁ χειρώναξ κερδαίνῃ τρεῖς φέρ' εἰπεῖν ἢ τέσσαρας ἢ πέντε δραχμάς τὴν ἡμέραν, πρέπει νὰ ζῇ ὡς ἂν ἐκέρδαινε μίαν, δύο ἢ τρεῖς. Ἐνδέχεται νὰ μ' ἐρωτήσῃ τις χειρώναξ· « Ἀφοῦ κερδαίνω δύο μόνον δραχμάς, πῶς θέλεις νὰ ζήσω καὶ νὰ οἰκονομήσω; » Ἐγὼ δὲ ἀποκρίνομαι ἀμέσως· « Καὶ πῶς ζῇ καὶ οἰκονομεῖ ὁ κερδαίνων μίαν καὶ ἡμίσειαν; Ἡράξῃ ὅπως αὐτός. »

Μικραὶ ἀποταμιεύσεις.

Τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ἄνεσιν καταστρέφει μόνος ὁ χειρώναξ καταφρονῶν τὴν οἰκονομίαν, ἢ μάλλον μὴ θέλων νὰ πεισθῇ ὅτι αἱ μικραὶ οἰκονομίαι, συσσωρευόμεναι, ἀποτελοῦσιν ἐπὶ τέλους ἀξίαν λόγου ποσότητα. Νομίζων ὅτι ἐλάχισται οἰκονομίαι ἢ εἶναι ἀδύνατον νὰ κατορθώσωσι τὴν περιουσίαν τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ, ἢ θὰ κατορθώσωσιν αὐτὴν μετὰ πάμπολλα ἔτη· « Πρὸς τί, λέγει, νὰ οἰκονομῶ πεντήκοντα λεπτὰ τὴν ἡμέραν; τί δύναμαι νὰ κατορθώσω διὰ τοῦ ἐλαχίστου τούτου ποσοῦ; καὶ εἶναι λογικὸν νὰ βασανίζωμαι διὰ μίαν τοιαύτην γελοῖαν οἰκονομίαν; μήπως θ' ἀποκτήσω δι' αὐτῆς καὶ δέκα χιλιάδας δραχμῶν; μωρὸς θὰ ἦμην ἂν ἔτρεφον τοιαύτην ἐλπίδα. » Αὐτὰ λέγουσιν οἱ ἀπρανόητοι χειρώνακτες. Καὶ ὅμως πεντήκοντα λεπτῶν οἰκονομία φέρει ἐπὶ τέλους δέκα χιλιάδας δραχμῶν καὶ ἔτι πλέον.

Πεντήκοντα λεπτὰ τὴν ἡμέραν ἀποτελοῦσιν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα δραχμάς κατ' ἔτος. Ἐάν τὰς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα αὐτὰς δραχμάς τοκίσῃ ὁ χειρώναξ πρὸς πέντε μόνον τοῖς ἑκατὸν, καὶ ἐάν δὲν δαπανᾷ τοὺς τόκους, ἀλλὰ τοκίζῃ καὶ αὐτοὺς, ἐν διαστήματι τριάκοντα ἐτῶν θέλει ἔχει καὶ πλέον τῶν δέκα χιλιάδων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥς τις ἀρχίσαι νὰ οἰκονομῇ ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας, ὅταν γίνῃ πεντηκονταετής, θέλει ἔχει μικρὰν περιουσίαν ἱκανὴν διὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Καὶ εἶναι χειρώναξ ὥς τις νὰ μὴ δύναται νὰ οἰκονομῇ πεντήκοντα λεπτὰ τὴν ἡμέραν; Βεβαίως ἂν ἔχῃ οἰκογένειαν δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ οἰκονομῇ τέσσαρας καὶ πέντε δραχμάς τὴν ἡμέραν. Κατέδειξα ὅμως ἤδη τὸ ἄτοπον τῶν ἀκαίρων γάμων. Πόσοι νέοι κερδαίνουν τρεῖς καὶ τέσσαρας καὶ πέν-

⁽¹⁾ Τόμ. ΙΓ'. σελ. 140.

⁽²⁾ Τὰ ἀλήθεια εἶναι πλάττομεν κατὰ φαντασίαν ἀνάγκας.

οὐδαμοῦ ὥς ἀλλαχού εὐρίσκει τις ὅσον ἐν Ἀθήναις. Οἱ πλείους ἡμῶν πίνουσι τοκί τὸ ἐσπέραι, ἢ τρώγουσι παγωτά, ἢ ὑπάγουσιν εἰς τὸν περίπατον ἐφ' ἀμάξης, ἢ ἐφ' ἀμάξης μεταβαίνουσι εἰς Φάληρον καὶ Πειραιᾶ χάριν θαλασσιῶν λουτρῶν, τῶν ὁποίων πολλάκις δὲν ἔχομεν ἀνάγκην καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ ὅμως οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν πολὺ ἡμῶν ὑγιέστεροι, εἰ καὶ δὲν ἔπινον τοκί, οὔτε ἔτρωγον παγωτά, οὔτε ἰδαπανῶντο ἵνα λουσθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Δὲν ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς καταχρήσεως τοῦ καπνίσματος, ἀφοῦ καὶ δικαίῃ παιδείᾳ βλέπομεν ἐκμελῶντα σιγᾶρον καθ' ὅδον.

τε δραχμὰς τὴν ἡμέραν! Ἐὰν ἀρκῶνται εἰς μόνην μιᾶς ἢ καὶ δύο δραχμῶν τὴν δαπάνην, θέλουσιν ἔχει μικρὸν θησαυρὸν ὅταν ἀποφασίσωσι νὰ νυμφευθῶσιν.

Ἰδοὺ ὅποιον καρπὸν φέρει ἡ οἰκονομία. Ἐὰν λοιπὸν σὲ συμβουλεύσῃ τις, φίλε χειρῶναξ, νὰ μὴ δαπανᾷς εἰς περιττὰ μήτε μίαν πεντάραν, πρόσσεξε μὴ γελάσῃς· ἐξ ἐναντίας, ἔχε κατὰ νοῦν ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη οἰκονομία ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σοὶ προετοιμάσῃ μικρὰν περιουσίαν. Μωρὸν εἶναι νὰ φθονῇς τὸν πλουτοῦν τῶν ἄλλων καὶ νὰ ἐπιθυμῇς νὰ γίνῃς ὡς αὐτοί. Ὁ ἐπιμελής καὶ οἰκονόμος χειρῶναξ οὔτε νὰ ἐπιθυμῇσῃ οὔτε νὰ φθονήσῃ ἔχει ἀνάγκην, εἰς δαπάναν καθ' ἑκάστην ὀλιγώτερα τῶν ὅσα κερδαίνει. Δὲν εἶναι χρεῖα, φίλε μου, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Καλλιφορνίαν· Καλλιφορνία εἶναι ὁ κόπος καὶ ἡ οἰκονομία σου.

Ἐνόησας βεβαίως, φίλε χειρῶναξ, τὴν ἀλήθειαν τῶν λεχθέντων· τόσον ὅμως σπουδαῖα καὶ τόσον ἀναπόφευκτος εἶναι εἰς τὴν εὐτυχίαν σου, ὥστε θὰ προσπαθῇσω νὰ ἐγχαράξω αὐτὴν βαθύτερον εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ διὰ ψηλαφητῶν παραδειγμάτων. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ ἀνέγνων τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ διηγηθῶ· εἶναι ὅμως τοιαύτη, ὥστε θὰ σὲ πείσῃ, ἐλπίζω, διὰ παντὸς περὶ τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεως τῆς οἰκονομίας.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΑΛΚΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ.

Ἐπὶ πολλὸν χρόνον μετὰ τὴν παρακμὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας αἱ Ἀθηναὶ διετέλουν ἐστία φώτων, πολιτισμοῦ καὶ σοφίας. Θεοδώριχος ὁ Ὀστρογότθος προεστάτευσεν τὰς σχολὰς, ἃς ἡ βαρβαρότης προσεπάθει νὰ καταστρέψῃ, καὶ ἐχορήγει τὰς συντάξεις τῶν λογίων ἀνδρῶν, τὰς ὁποίας αἰσχροκερδεῖς διοικηταὶ εἶχον σφετερισθῇ.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ σχεδὸν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, συνεμαθήτευον ὁ Ἀλκανδρος καὶ ὁ Σεπτίμιος, ὁ μὲν εὐφρέστατος μεταξὺ πάντων τῶν τοῦ Λυκαίου, ὁ δὲ εὐγλωττότατος ῥήτωρ ἐν τῷ ἀκαδημαϊκῷ ἁλσει. Ὁ ἀμοιβαιὸς δὲ θαυμασμὸς αὐτῶν εὐθὺς παρήγαγε καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους οἰκειότητα. Αἱ τύχαι τῶν ἡσάν σχεδὸν παραπλήσιαι, ἅτε ὄντων πολιτῶν τῶν ἐνδοξοτέρων πόλεων τοῦ κόσμου, τοῦ μὲν Ἀλκανδρου τῶν Ἀθηναίων, τοῦ δὲ Σεπτιμίου τῆς Ῥώμης.

Ἐν τοιαύτῃ ἀρμονίᾳ συνέζων ἀμφοτέρω ἐπὶ τινα χρόνον, ὁπότε ὁ Ἀλκανδρος, διελθὼν τὸ πρῶτον μέρος τῆς νεότητός του ἐν φιλοσοφικῇ ἀκηδίᾳ, ἀπερᾶσεν ἐπὶ τέλους νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πολυμέριμον

κόσμον, ἐρασθεὶς, ὡς ἐν προοιμίῳ, τῆς Ὑπατίας, νεάνιδος ἐξόχου ὠραιότητος. Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων ὠρίσθη, συνεπληρώθησαν αἱ πρὸς τοῦτο τελεταί, καὶ ἤδη οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο τῇ Ὑπατίᾳ, ἢ νὰ εἰσέλθῃ ἐν θριάμβῳ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ νυμφίου.

Ἀλλ' ὁ Ἀλκανδρος, ὅπως συμπληρώσῃ τὴν ἀγαλλίασιν ταύτην, ἐνόμισεν δεῖον νὰ ποιήτῃ μέτοχον αὐτῆς τὸν φίλον αὐτοῦ Σεπτίμιον· διὸ κατώρθωσε νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Ὑπατίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ σπουδαίου, μετὰ τῆς χαρᾶς ἀνδρὸς, ἀνευρίσκοντος ἴσπην εὐδαιμονίαν ἐν τῇ φιλίᾳ καὶ ἐν τῷ ἔρωτι. Ἀλλ' ἡ συνέντευξις αὕτη ἐγένετο ἐλεθρία εἰς τὴν μέλλουσιν εἰρήνην ἀμφοτέρων, διότι, ἅμα ἰδὼν τὴν νέαν, ὁ Σεπτίμιος ἐτρώθη ὑπ' ἀκουσίῳ πάθους· καὶ τοὶ δὲ κατέβλεπε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως περιστείλῃ τὰς ἀσυνέτους καὶ ἀδίκους ἐπιθυμίας του, ἡ ταρχὴ τοῦ νοός του κατέστη ἐν βραχεὶ τοσοῦτον βικία, ὥστε ἐπήνεγκε πυρετὸν, τὸν ὅποιον ἐκήρυξαν οἱ ἱατροὶ ἀνίατον.

Διαρκούσης τῆς ἀσθενείας, ὁ Ἀλκανδρος ἐθεοῶπευσεν αὐτὸν μετὰ πλείστης φιλοστοργίας ἀγωνίας. Εἶχε δὲ καὶ τὴν σύζυγόν του ὅπως συμβοηθῇ αὐτὸν εἰς τὰς ἐρασμίας ταύτας ὑπηρεσίας τῆς φιλίας. Ἀλλ' οἱ ὀξύνους ἱατροὶ ἀμέσως ἐνόησαν ὅτι αἰτία τῆς ἀσθενείας τοῦ πάσχοντος ἦν ὁ ἔρως. Ὁ δὲ Ἀλκανδρος, μαθὼν τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἀπέσπασεν τὴν ἐξομολόγησιν ἀπὸ τοῦ θνήσκοντος ἐραστοῦ.

Ἦθελον ἐπὶ πολὺ μηκύνει τὴν διήγησιν, εἰάν διέγραφον τὴν ἐν τῷ Ἀλκάνδρῳ γεννηθεῖσαν σύγκρουσιν μεταξὺ ἔρωτος καὶ φιλίας· ἀρκοῦμαι μόνον νὰ εἶπω, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, εἶχον φθάσει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἠθικῆς τελειότητος, ὥστε πᾶσα ἀρετὴ κατήντα εἰς ὑπερβολήν. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, ἐπιλήσμων γινόμενος ὁ Ἀλκανδρος τῆς ἐαυτοῦ εὐδαιμονίας, παρέδωκε τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ σύζυγον εἰς τὸν νέον Ῥωμαῖον. Ἐτελέσθησαν κατ' ἰδίαν οἱ γάμοι, καὶ ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη μεταβολὴ τῆς τύχης ἐπήνεγκεν ἀπροσδόκητον ἐπίσης ἀλλοίωσιν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ Σεπτιμίου.

Μετ' οὐ πολὺ οὗτος, ἀναλαβὼν ἐντελῶς, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς περικαλλοῦς συντρόφου του εἰς Ῥώμην, ὅπου, χάρις εἰς τὰ ἔξοχα αὐτοῦ προτερήματα, ἀνέβη μετ' ὀλίγα ἔτη εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα, καὶ ἀνηγορεύθη Πραίτωρ τῆς πόλεως.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ἀλκανδρος οὐ μόνον βαρέως ἔφερε τὴν στέρησιν τοῦ φίλου καὶ τῆς συζύγου, ἀλλὰ καὶ κατηγορία κατ' αὐτοῦ ὑπεκινήθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῆς Ὑπατίας, ἅτε ἀγενῶς παραδόντος τὴν σύζυγον ἑνεκα χρημάτων, ὡς ἐκρινολογεῖτο. Ἡ ἀθωότης του ἀπὸ τοῦ ἀποδιδόμενου αὐτῷ ἐγκλήματος, καὶ ἡ πρὸς ἀπολογία του ῥητορικὴ δεινότης οὐ-